Homilia

en la celebració d'enviament pastoral. Catedral de Tarragona, 13 d'octubre de 2024

Mn. Joan Àguila i Sr. Marcel Pallejà

El primer aspecte important que ens pot ressonar de la Paraula que ha estat proclamada és el fet de tenir *una idea justa de nosaltres mateixos*: en el context de l'enviament pastoral que estem celebrant, això ho podem interpretar des de la perspectiva que tots som necessaris —*clergues, religiosos i laics*— i tots tenim un ministeri *insubstituïble* en la missió de l'Església. Tenir una idea justa de nosaltres mateixos vol dir no delegar ni renunciar a *allò que ens és propi* en l'àmbit de la pastoral, ser corresponsables i assumir allò que ens pertoca per tal de poder continuar caminant junts en sinodalitat.

La comparació del *cos i els seus membres* amb la vida de l'Església, en aquest cas diocesana, reforça aquesta idea inicial ja que, com hem dit, tots som necessaris; però la complementa amb el matís que tots, per tenir vida, hem d'estar *units entre nosaltres i units a Crist*. L'aspecte de la comunió entre nosaltres i la vida en Crist afegeix un component que hem de valorar i tenir molt present i, sobretot, vetllar des de la nostra *vida espiritual* i de pregària. Qualsevol projecte pastoral i totes les seves accions han de ser viscudes i realitzades sense oblidar mai que ho fem *per Crist*, *amb Crist* i *en Crist*, en el marc de la *comunió de l'Església*.

Tots tenim *dons diferents*, diu el text, això vol dir que la riquesa de l'Església depèn del fet que siguem capaços d'integrar aquesta diversitat en la unitat. No ens podem permetre prescindir de cap d'aquest dons perquè, si ho féssim, ens estaríem empobrint i traint la missió encomanada. En el marc del nostre enviament pastoral podem interpretar això entenent que *cal arribar a espais on encara no hi tenim presència*, *incorporar persones* que avui no compten o no tenen un paper determinant en la vida de l'Església (pobres, gent gran, malalts, joves, allunyats…). Aquesta diversitat, viscuda des de la comunió, facilitarà que *eixamplem el camp d'acció pastoral* que tenim per recórrer.

La Paraula ha fet referència a *quatre dons concrets*: el de *profecia*, el de *servei*, el d'*ensenyar* i el d'*exhortar*. Potser amb aquestes paraules no ens acaba de resultar significatiu, però en realitat, quan es parla de *profecia* es fa referència al fet d'*anunciar* el que vindrà i també de fer arribar, a aquells que no viuen amb l'esperança d'un demà millor, el *primer anunci* de la fe i tota l'acció *evangelitzadora*. Aquest és un dels cinc àmbits de l'acció pastoral que actualment tenim molt present, com passava en l'època de *sant Pau*. Estem en un temps de necessària evangelització, similar als primers segles del cristianisme en què les petites comunitats, que no tenien un pes específic ni rellevant dins de la societat, intentaven, senzillament, viure amb autenticitat el do rebut i anunciar-lo als qui no el coneixien.

Quan es fa referència al do de *servei* entenem que, ja des del principi, un pilar de l'acció pastoral era l'atenció a les persones més *vulnerables* d'aquell temps: vídues, orfes, pobres, malalts… La nostra acció pastoral també té aquesta prioritat ben present i ho vehicula des de l'àmplia activitat d'*acció social* i, també, des de la *pastoral de la salut*.

El text també ha fet referència al do d'*ensenyar*, que evidentment el podem vincular directament a l'àmbit del *creixement en la fe*, el que tradicionalment hem anomenat catequesi. Aquest curs volem fer especial incidència en la catequesi amb *grups d'adults*, tant pel que fa a la catequesi d'iniciació cristiana o al catecumenat (cal remarcar que el nombre de *persones adultes que demanen el baptisme* no para de créixer a les nostres comunitats) com també pel que fa a *grups de vida* en què els adults poden anar aprofundint en el seu coneixement de la fe i formar-se permanentment per a poder donar *testimoniatge* en el món.

El quart do que s'anomena en la Paraula que ha estat proclamada és el do *d'exhortar*. Aquest do el podem relacionar directament amb l'àmbit de la *fraternitat*. Ja que necessitem *potenciar*, a les nostres comunitats, la capacitat d'acollida d'aquells que passen *puntualment* per les nostres celebracions, les persones que venen només amb motiu d'un sagrament o una gestió administrativa, també creiem necessari potenciar la fraternitat entre les persones que exerceixen *diversos serveis* dins una mateixa comunitat. La fraternitat no busca només que ens coneguem més, sinó que la convivència ens ajudi a viure més i millor la nostra fe, *exhortant-nos* i posant en pràctica la *correcció fraternal*.

En el *fonament* de tot servei pastoral i de tota l'acció de l'Església hi trobem el servei litúrgic, *l'àmbit de la celebració de la fe*, d'on brolla la vida de les comunitats. Cada diumenge tenim el goig de poder-nos acostar a la taula de l'*Eucaristia* i rebre el sosteniment necessari per dinamitzar una acció pastoral en la qual el protagonista i agent principal és el Senyor, i nosaltres, senzillament, esdevindrem agents de pastoral si ens posem a les seves mans.

Que aquest *enviament pastoral* d'inici de curs el puguem viure des de l'esperit de *servei*, sostinguts pels *sagraments*, il·luminats per la *Paraula*, participant *corresponsablement* i caminant en *sinodalitat* com *deixebles missioners*.

Demanem-ho de tot cor i, tant de bo, germanes i germans, que així sigui!